

[Birgith Mogensen]

grundansvaret for børnefamiliens trivsel og velfærd må på ingen måde fratages den voksne del af familien.

Betænkningen taler meget om, at forældrene generelt har for lidt tid til at omgås og tale med deres børn. Jeg tror ikke, det problem er så stort, som det gøres til. Lad os tage den del af befolkningen, hvor begge ægtefæller er beskæftiget 8 timer i døgnet 5 dage om ugen. Der arbejdes 8 timer, der soves ca. 8 timer, altså har begge forældre 8 fritimer i døgnet samt lørdag-søndag weekend. Det er min erfaring, at langt den største del af landets børnefamilier mener, at den fritid giver god tid til aktiviteter, hvori børnene i høj grad inddrages. Men en mindre gruppe af befolkningen har uden tvivl for lidt tid til deres børn. Jeg tænker især på enlige mødre og fædre, som foruden jobbet alene må klare husholdningen og den øvrige pasning af hjemmet. I disse tilfælde må børneinstitutioner og dagplejemødre i den nuværende situation træde hjælpende til 10-12 timer i hvert af ugens 5 første døgn, men efter min mening bør det på længere sigt gøres obligatorisk, at f. eks. nævnte enlige forældre kan nøjes med at arbejde mellem 20 og 25 timer om ugen, men alligevel oppebære den samme pengesum, som en 40 timers arbejdsuge giver. Pengene for de 15-20 timers arbejdsfravær, der kommer børnene til gode, skal uddredes af fagforening eller bistandskontor. Jeg ved godt, at nævnte forslag er en varm kartoffel. Deltidsjob er jo blevet et uartigt ord i fagforeningskredse. Men hvis vi også tager den store arbejdsløshed i betragtning, må vi snart kunne sælge den hellige ko.

Jeg mener som sagt, at enlige forældre bør deltidsarbejde og modtage fuld kompensati-on. Derimod mener jeg ikke, at arbejdstiden for to forældre med børn under 8 år bør nedsættes til 6 timer med kompensation for de resterende 2 x 2 timer pr. dag. Jeg står fast på, at børnefamilier med to forældre har tid nok til deres børn, selv om de begge er beskæftiget 40 timer om ugen.

Et sted i betænkningen står der, at målrettede serviceydelser til børnefamilier skal foretrækkes fremfor kontante tilskud. Det er en overformynderisk sætning. Vi ønsker, at børnefamilier selv skal kunne vælge mellem de hjælpe- og tilskudsforanstaltninger, der tilbydes.

Ligeledes kan vi heller ikke gå ind for betænkningens forslag om fælles forældremyndighed, hverken i papirløse forhold eller ved separation og skilsmisse. Det vil indebære, at barnet eller børnene ustandselig skal flyttes frem og tilbage imellem forældrene. En sådan ordning vil simpelt hen skabe kaos i mange små hoveder; forvirring og utryghed vil blive følgen af en sådan vedtagelse. Det vil kuldaste alle gode regler vedrørende barnets tarv.

Som sagt, børnekommissionens betænkning har mange gode og interessante synspunkter og betragtninger, og den er et godt udgangspunkt for en langvarig debat om børnefamiliernes fremtidige vilkår. Men der er lus i skindpelsen, og de må fjernes. Mange af betænkningens indslag bærer præg af, at de fleste kommissionsmedlemmer ligger et godt stykke til venstre for midten i dansk politik, men hen ad vejen må vi kunne snakke og kompromisse os til rette.

Tyroll (VS):

For VS' vedkommende kan vi kun hilse børnekommissionens betænkning velkommen. Den dokumenterer i vid udstrækning mange af de synspunkter, som VS har omkring småbørns og forældres forhold, og der stilles en række forslag, som direkte kunne tages i anvendelse, men det skal jo nok vise sig, at det ikke rigtig bliver tilfældet.

Der er lavet mange og gode undersøgelser, der kan give baggrund for initiativer til forbedring af børnenes vilkår, men regeringen synes mere at ville påtage sig rollen som en effektiv dæmning mod anvendelsen af denne viden og dokumentation. De mange undersøgelser og gode konklusioner får nok lov til at ligge på hylderne og samle støv. I højden kan de måske puttes i nye syltekrukker i form af fornyet udvalgsbehandling, sådan som ministeren foreslår det med de fleste af de forslag, der ligger i børnekommissionens betænkning.

Hvis ikke det er fornyet udvalgsarbejde, der peges på, så er det opfordring til nytænkning og fleksibilitet. Vi skal være kritiske over for eksisterende løsninger, og se på, hvad der kan gøres anderledes og bedre, siger ministeren. Det kan vi sådan set ikke være uenige i, men enigheden hører op, når ministeren i samme åndedrag fastslår, at det